

Wilfried Suvaal

WALBRAM SPIJS

OMNIBUS

de Gewilde Vrede

Wilfried Suvaal

WALBRAM
SPIJS
OMNIBUS

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2023 © 2024 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 18 september 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

De supermoord 7

Moord in het stadhuis 17

Bloed aan de doelpaal 27

Een kerstraadssel voor Walbram Spijs 37

De twee nichtjes en hun dode tante 47

De supermoord

“De informatie die naar de pers gaat, moeten we zorgvuldig componeren.”

Ondanks zijn ranke voorkomen klonk de stem van Walbram Spijs massief en doortastend.

Hij stond gebogen over het lijk van Audrey Klout, midden in de buurtsupermarkt waar zij vandaag haar laatste klant had geholpen. Vlakbij stond inspecteur Lombertus Bolbaard met een notitieboekje en vulpen in de aanslag.

“Met een zekere haast bovendien”, mompelde Bolbaard terwijl hij een geërgerde blik wierp op Vladi van Dam, de reporter van Klinkeroords Nieuwsbode die vanachter een verregend politielint door de glazen winkel deur naar binnen tuurde.

Op de zeilen vloer lag Audrey Klout kaarsrecht en op haar rug, alsof ze een bezemsteel had ingeslikt en achterover was gevallen. Beide handen lagen op haar buik, elk met de duim en de pink naar onder gevouwen. De vredige blik op het gezicht vormde een schrill contrast met het heft dat uit haar borstkas omhoog stak. Het bloed aan de jurk was als een donkerbruin werelddeel op een groene landkaart met bloemmotief.

“Wat weten we van haar?”

“Ze was 51 jaar, getrouwd met een majoor en jarenlang mede-eigenaar van dit etablissement. De zakenpartner heeft haar gevonden en is nog in de keuken hierachter. Ik dacht dat je die wel zou willen spreken.”

De twee mannen liepen tussen de schappen door en kwamen in een klein vertrek dat ijzig leeg was, enig meubilair daargelaten.

Aan een ouderwetse eettafel in een houten stoel zat Emma Drielings. Afgezien van een bleek gelaat en dor haar zag ze er voorkomend uit.

“Ik ben Walbram Spijs”, zei Walbram Spijs die een verdere introductie niet nodig achtte. “Wat kunt u ons vertellen?”

“Ik ben hoogst ontdaan, meneer”, pruttelde Emma Drielings. “Nog geen kwartier geleden kwam ik de winkel binnen en zag Audrey liggen. Ik heb direct de politie gebeld.”

“Hoe was uw relatie met mevrouw Klout?”, informeerde inspecteur Bolbaard.

“Ze was mijn allerbeste vriendin, meneer. Samen runden we deze buurtsuper al twintig jaar en... Och hemel, nu zal ik het in m'n eentje moeten rooien!”

Walbram Spijs sloeg de vrouw indringend gade en zei: “Had uw vriendin vijanden, naar u weet?”

“Vijanden?”, stamelde ze. “Nee, nou ja, ze had met haar man het nodige te stellen. Door die affaire, ziet u? Maar dat maakt hem niet direct een moordenaar natuurlijk. Het criminele verleden van hun zoon daarentegen...”

“Dank voor uw tijd, mevrouw. We zullen u voor nu niet verder storen.”

“Waarom was je zo kortaf?”, vroeg Bolbaard nadat Emma Drielings de ruimte had verlaten.

Zijn gesprekspartner keek van de revers van zijn detectivejas omhoog naar het smalle keukenraam. Het werd stilaan donker.

“Laat in het statement aan het journaal niets anders los dan dat de politie aanleiding heeft om te denken in de richting van een huwelijksvete.”

Majoor Klout zat met het gezicht van een deftige oorwurm in zijn fauteuil. Op de bijzettafel lag een krant met zijn foto op de voorpagina. *Legerleider ook privé op oorlogspad?* stond er met grote letters boven.

Op de bank tegenover hem zaten Walbram Spijs en Lombertus Bolbaard. In de hoek van de woonkamer nam in een antieke schommelstoel zijn zoon Ab Klout plaats.

“Ik heb mijn vrouw leren kennen toen ik gewond terugkwam van het front”, vervolgde de majoor. “Audrey werkte bij een geheime eenheid die zich bezighield met het decoderen van berichten. Kort na de oorlog is ze dat kleinbedrijf begonnen.”

“Was uw huwelijk een gelukkig huwelijk, majoor?”, vroeg Bolbaard.

“Ik ben haar ontrouw geweest, inspecteur. Maar dat ligt in het verleden. Ik hield van mijn echtgenote en zou haar nooit iets aandoen.”

“Ook niet hiermee?” Bolbaard viste uit zijn binnenzak een doorzichtig tasje met daarin het moordwapen.

Het gelaat van majoor Klout trok wit weg. Hij snelde naar het dressoir en rukte de la open. “Dat kan niet...”, hakte hij. “Hier bewaarde ik mijn Javaanse voorsnijmes. Het moet zijn gestolen!”

“Of iemand dichterbij huis heeft het mes simpelweg meegenomen?”, stelde Bolbaard en richtte zijn aandacht op de jongste man in de kamer.

“Denk wat u denken wilt”, zei Ab Klout met verrassend plechtig stemgeluid. “Ik heb hier niets mee te maken.”

“U heeft wel vaker ergens niets mee te maken gehad?”, zei Bolbaard minzaam glimlachend.

“U doelt op mijn logeerpartij in de nor?”, grijnsde Ab Klout, nog altijd strak voor zich uitkijkend. “Tja, ik heb een verleden met justitie, dat is waar. Toch zie ik niet in hoe mijn diefstal van toen relevant is in deze zaak.”

Walbram Spijs stuurde het gesprek een andere richting op.

“Vertelt u eens wat meer over uw maîtresse.”

“Ik zou niet weten waarom ik hierover een boekje open moet doen”, sputterde majoor Klout. “Het is een privé-kwestie. Nee, geen denken aan.”

“Een bijzondere uitspraak, majoor”, zei inspecteur Bolbaard. “Dit is een moordonderzoek en hoewel uw staat van dienst u enig respijt geeft, heeft u gewoon mee te werken.”

“Dat weiger ik.”

“Dan zal ik iets vertellen.”

Iedereen in de kamer keek naar Ab Klout. Als blikken konden doden, had de oorwurm nu heel wat uit te leggen.

“Mijn vader heeft al een hele tijd een relatie met deze vrouw”, vertelde Ab Klout. “Ik weet niet of mijn moeder dit wist en het brengt vader mogelijk in een lastig parket, maar ik kan hier niet over zwijgen.”

“Hád een relatie”, prevelde de majoor.

“Zeg wat u zeggen wilt, vader. Maar ze is hier gisteren nog geweest.”

De rode konen op zijn gezicht verrieden dat inspecteur Bolbaard moest bijkomen van alles wat hij zojuist had gehoord. Samen met Walbram Spijs stapte hij van de marmeren buitentrapp van de majoorswoning de stoep op.

*“Dat kan niet...” , hakte hij.
“Hier bewaarde ik mijn
Javaanse voorsnijmes.
Het moet zijn gestolen!”*

“Dacht de beste man werkelijk zijn affaire verborgen te kunnen houden? Dit geeft hem een motief! Heb je hem daarom via de kranten onder druk gezet?”

“Het was een zeer nuttig treffen”, aldus Walbram Spijs. “Het bevestigt mijn gedachten rond de kwestie van de paraplu.”

“Waar heb je het over? Welke paraplu?”

Walbram Spijs verkocht Bolbaard met zijn elleboog een zacht tikje in de zij.

“Exact, inspecteur. In het antwoord op die vraag zit de oplossing verscholen.”

3 | EEN DADER

“Och, nu zal ik het helemaal alleen moeten rooien!”

Walbram Spijs hield zijn linnen hoed theatraal tegen zich aan, staand op zijn tenen. Alle aanwezigen keken hem verbaasd aan. Majoor Klout, zijn zoon Ab Klout, Emma Drielings en inspecteur Bolbaard zaten in de keuken van de supermarkt.

“Bent u mij aan het bespotten, meneer Spijs?”, bitste Emma Drielings, die zich kennelijk in de imitatie had herkend.

“Zet uw masker alstublieft af, mevrouw. U bent de koelbloedige moordenaar van uw vriendin en zakenpartner Audrey Klout.”

Iedereen hield de adem in, inspecteur Bolbaard niet uitgezonderd. Het was de beklagde zelf die de stilte verbrak.

“Ik heb... Hoe durft...”

“Bespaar me uw geveinsde onschuld, mevrouw Drielings.” De stem van Walbram Spijs klonk opeens anders, kien en kalm. “U had het motief, de gelegenheid en de bewijslast is daar. Laten we met het eerste beginnen. Majoor Klout is de liefde van uw leven, is ’t niet?”

“Ja, hij is alles voor me,” fluisterde Emma Drielings.

“Maar dat bleek niet wederzijds, nietwaar? U kon dat niet hebben, zinde op wraak. Een duivels plan ontspon zich en u zag uw kans schoon door tijdens een kort bezoek aan Ab Klout het mes te stelen. Een dag later ging u vroeg in de middag naar de supermarkt. Daar heeft u op een geschikt moment gewacht om Audrey Klout te overrompelen. Helaas voor u is daarna het weer omgeslagen.”

“Niet waar, ik was pas kort daarvoor...”

“Nee, mevrouw. Uw haar was kurkdroog bij onze eerste ontmoeting, terwijl de politie in de regen arriveerde. Een ontbrekende paraplu maakte u verdacht. Gelukkig had het slachtoffer zelf u reeds als dader aangewezen.”

Walbram Spijs hield de drie middelste vingers van elke hand voor zijn borst, met de vingertoppen bijna tegen elkaar.

“E 3”, blies majoor Klout.

“Emma Drielings”, zei inspecteur Bolbaard.

“Vreselijk!”, kraaide Ab Klout en stormde de ruimte uit. Zijn vader snelde hem achterna.

“Neem haar mee, inspecteur”, zei Walbram Spijs met een intonatie die het midden hield tussen een vraag en een bevel.

“Met genoeg”, bromde Bolbaard.

Vladi van Dam kwam op een drafje op Walbram Spijs toegelopen. Op de achtergrond kreeg Emma Drielings handboeien om en werd in een politieauto gestopt.

“Meneer Spijs, u heeft het ‘m weer geflikt. Bent u tevreden met het resultaat?”

“Als het rechtvaardigen goed gaat, is heel de stad verheugd. Als goddelozen ten onder gaan, klinkt overal gejuich.”

“Ach zo.” Vladi van Dam noteerde bedremmeld het citaat. Hij waagde het nog één vraag te stellen.

“U helpt de politie al gereede tijd. Onze lezers weten nochtans weinig van u. Kunt u wat over uzelf vertellen?”

“Heer Van Dam, u verslaat als journalist deze moordzaak. Wie ik ben, is van een andere orde. De beschouwing van mijn drijfveren vergt een pienter perspectief. De tijd zal leren of u in staat bent uzelf dat perspectief aan te meten.”

Walbram Spijs draaide zich om en liep weg. Zijn silhouet stak scherp af tegen de schemerrode stad, ware hij de mysterieuze hoofdpersoon in een intrigerend kort verhaal.

Moord in het stadhuis

In een hoek van de asbak vond Vladi van Dam een plekje om zijn sigaret te doven. Vanachter morsige brillenglazen las hij het slot van zijn bijdrage aan de nieuwe editie van Klinkeroords Nieuwsbode nog eens door.

Onze stad is onverminderd in de ban van het bloedige drama inzake Jens Hemelkoper. De wethouder werd woensdag in zijn werkkamer met een scherp object, hoogstwaarschijnlijk een soort van priem, om het leven gebracht. Het motief van de dader is onduidelijk. De geliefde wethouder oogstte in zijn eerste termijn alom lof met zijn plan voor de restauratie van de Holwaderbrug die binnenkort door bouwbedrijf Viking BV wordt gerealiseerd. Drie aanvankelijke verdachten zijn gisteren (donderdag, red.) weer op vrije voeten gesteld. Wie het heeft gedaan? De politie lijkt in het duister te tasten. Dat de geniale Walbram Spijs op reis is, helpt allerminst.

Van Dams leesbeurt werd abrupt onderbroken door een collega die de redactieruimte kwam binnenstormen. “Kom mee, Vladi. Waar hij ook was, volgens mij is hij terug.”

Inspecteur Lombertus Bolbaard zag door het raam hoe een half dozijn journalisten zich installeerde op het trottoir nabij het stadhuis. Achter hem lag Walbram Spijs languit op een statig vloerkleed.

“Dus u heeft hem hier op deze manier aangetroffen, inspecteur?”

“Ja, maar dan dood”, zei Bolbaard koeltjes. “Het steekwapen hebben we niet kunnen vinden. En er lijkt niets te zijn gestolen.”

Walbram Spijs ging rechtop zitten en keek om zich heen. Rondom het vloerkleed stonden een eikenhouten bureau, een slordig gepotte kamerplant en een archiefkast met beugelgrepen. In de geopende laden lagen blauwe en enkele groene dossiers. Aan de wand erachter hing een schilderij met daarop de kerktoren van Klinkeroord.

“Volgend uit de verklaringen van het ondervraagde personeel zijn Hendra Buitel, Reinaard Noorman en Kitty van der Schikt in elk geval in de buurt van de werkkamer geweest”, vervolgde Bolbaard. “We hebben ze laten gaan vanwege gebrek aan bewijs. Omdat ze hier werken, wemelt het logischerwijs van hun vingerafdrukken. Net als die van vele anderen trouwens. Luister je eigenlijk wel?”

Zijn gesprekspartner stond als een jachthond stokstijf naast het schilderij. Met één oog tuurde hij achter de barokke lijst om er daarna met een vlotte handbeweging een dossier achter weg te vissen. Het zat vol met gemeentelijke paperassen. Op de groene omslag stond met grote letters *H.B.* geschreven.

“Hendra Buitel?”, opperde Bolbaard.

Walbram Spijs aanschouwde herderlijk zijn compagnon, die zichtbaar ingenomen was met deze snelle associatie.

“Daarvan ben ik niet per se overtuigd”, zei hij. “Maar ik laat mij graag verrassen door wat de beste vrouw te vertellen heeft. Dat geldt overigens ook voor de andere twee verdachten. Wilt u hen morgen andermaal uitnodigen voor een gesprek op het bureau?”

“Op zaterdag? Dat zullen ze niet leuk vinden”, zuchtte Bolbaard.

“Niet zo somber, inspecteur. *Laten we met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt.*”

2 | ZATERDAG

Verhoorkamer 1, 9.12 uur

“Nog steeds kan ik het nauwelijks geloven.” Het huilen stond Hendra Buitel nader dan het lachen.

“U had als receptioniste regelmatig met het slachtoffer van doen?”, vroeg inspecteur Bolbaard.

“Meer dan ik zou willen, meneer.”

“Hoe bedoelt u?”

“Het is niet gemakkelijk voor een dame om over zoiets te spreken”, stotterde ze, frunnikend aan haar ringvinger.

“U ervoer... bepaalde gevoelens?”

Hendra Buitel zweeg. Walbram Spijs besloot haar een handje te helpen.

“Integendeel, inspecteur. Het was de wethouder zelf die zich affectief opstelde jegens mejuffrouw Buitel. Zij wenst beleefd te blijven, maar ik vrees dat hij haar uitentreuren het hof bleef maken.”

“Ik... ik haatte hem!”, gilte de ondervraagde die nu daadwerkelijk in tranen uitbarstte.

Verhoorkamer 2, 10.24 uur

“Het is best bijzonder dat ik gemeentesecretaris ben geworden”, vertelde Reinaard Noorman. “Na mijn studie was ik eerst hovenier en daarna verkoper. Ook heb ik kort bij mijn broer gewerkt. Na een betrekking als klerk op een notariskantoor ben ik

*“Nog steeds kan ik het
nauwelijks geloven.”
Het huilen stond
Hendra Buitel nader
dan het lachen.*

per toeval bij de gemeente terechtgekomen.”

“Hoe was uw verstandhouding met de wethouder?”, wilde Bolbaard weten.

“Als secretaris had ik regelmatig contact met de overledene. Ten tijde van het onderzoek naar de brug hebben we bijna dagelijks zaken afgestemd. Een fraaie prestatie van wethouder Hemelkoper om daarvoor het budget bij elkaar te krijgen.”

“Ik las dat uw broer wel vaart bij dat project?”, informeerde Walbram Spijs.

Reinaard Noorman ging verzitten. “Het is waar dat het bedrijf van Lars ook klussen doet voor de gemeente, maar ik hou die zaken strikt gescheiden. Gelet op mijn functie is dat het minste wat van mij mag worden verwacht. Het stuit me tegen de borst dat u de suggestie wekt dat ik –”

“U bent uitgenodigd weer ietwat te bedaren, meneer Noorman”, suste Bolbaard.

Verhoorkamer 3, 11.01 uur

“Ik ben –”

“Ik weet wie u bent, meneer Spijs”, zei Kitty van der Schikt. “Althans, ik heb iets van uw indrukwekkende reputatie meegekregen. Ik twijfel er niet aan dat u in een mum van tijd de smaak en gewoonten van onze gemeentelijke organisatie ten diepste zult doorgronden.”

“Dank u.” Walbram Spijs deed een matige poging zijn gestreelde ego te verbergen. “Kunt u vanuit uw functie als secretaresse een licht doen schijnen op de ‘smaak en gewoonten’ van wethouder Hemelkoper?”

“Hij was een zeer geordend man, minutieus in al zijn beslissingen. Ook alle stukken die de raad al hadden gepasseerd, keek hij na.”

“Vandaar de kleurordening?”, vroeg Walbram Spijs. Bolbaard fronste zijn wenkbrauwen.

“Exact, meneer.”

“Dank voor uw hulp, mevrouw. U kunt gaan.”

“Nu al?” Kitty van der Schikt stond op en verliet verbouwereerd de kamer.

Walbram Spijs plukte een niet bestaand pluusje van zijn linkermouw. “We hebben vanochtend een mooi inkijkje gekregen in het systeem dat de kiem vormde voor deze misdaad, inspecteur.”

“Werkelijk?”, knorde Bolbaard. Hij wreef eens over zijn kin, maar het hielp hem niet aan de wijsheid die Walbram Spijs kennelijk wél had vergaard.

3 | ZONDAG (MET EEN VLEUGJE MAANDAG)

“Uiterst attent dat u ons op zondag toegang tot het gebouw verleent”, zei inspecteur Bolbaard toen hij samen met Reinaard Noorman en Walbram Spijs de parmante opgang van het stadhuis beklom.

De gemeentesecretaris opende de deur en verschaftte beide mannen toegang. “Geen moeite, ik help u graag. U wenste de plaats delict nog een keer te zien?”

Ze liepen door de ovalen ontvangsthall en kwamen via een smalle gang bij de werkkamer van de vermoorde wethouder. Met z’n drieën stapten ze binnen.

“Meneer Noorman, bent u bekend met de *Dracaena marginata*?”, vroeg Walbram Spijs terwijl hij zwarte lederen handschoenen aantrok.

“Ik heb geen idee waar u het over heeft.”

“Nochtans bent u hovenier geweest? U liegt, maar dat mag. Het betreft hier een gewas met een harde, spitsige wortel. Zoals deze waar u Jens Hemelkoper mee heeft vermoord.”

Walbram Spijs trok voorzichtig doch resoluut een houten staak uit de bak onder de kamerplant. “Bent u ook zo benieuwd of we hierop uw vingerafdrukken zullen vinden?”

“Dat kan niet, want ik droeg...” Reinaard Noormans stemgeluid stierf weg.

“Handschoenen, net als ik?”, zei Walbram Spijs, snedig glunderend.

De ogen van de secretaris stonden opeens dof, zielloos.

“U kwam erachter dat wethouder Hemelkoper zijn besluiten grondig onderzocht op eventuele fouten. Gecontroleerde zaken archiveerde hij in blauwe mappen, dossiers die aanleiding gaven tot twijfels in groene. Gelet op de voorkeursbehandeling die u uw broer had gegeven – waarschijnlijk niet voor de eerste keer – kon u het zich niet veroorloven dat de besluitvorming rond de Holwaderbrug opnieuw tegen het licht zou worden gehouden, nietwaar?”

“H.B.”, prevelde Bolbaard.

“Die verrekte, integere vent”, mompelde de moordenaar.

“Tijdens uw zoektocht naar het dossier werd u betrappt door de wethouder”, vervolgde Walbram Spijs. “Hierop volgde een handgemeen. U beseftte dat het voorbij was met uw carrière indien Hemelkoper niet het zwijgen werd opgelegd. Derhalve moest u improviseren met een, vanuit moordenaarsoogpunt, alsnog knap gevonden wapen.”

Reinaard Noorman blikte verslagen naar de grond. Hij leek nauwelijks te merken dat twee agenten de ruimte betraden om hem mee te nemen naar het politiebureau.

Het was maandagochtend en het humeur van inspecteur Bolbaard, die zojuist een compliment van de hoofdcommissaris had gekregen, was uitstekend. Met toegeknepen ogen nipte hij van zijn cappuccino.

“Jens Hemelkoper mag voor Hendra Buitel dan een opdringerige lastpost zijn geweest, maar in zijn werk was hij professioneel en gedreven.”

De man in de detectivejas tegenover hem knikte.

“Waarom was je eigenlijk de stad uit?”

“Laten we het erop houden dat de hertog van Echternach mij erkentelijk is dat de juwelen van zijn echtgenote weer terecht zijn.”

Walbram Spijs had zijn espresso alweer op, ging staan en plaatste met een krasse zwaai zijn linnen pet op het hoofd. “Het was mij een waar genoegen, inspecteur.”

Bolbaard zag hoe de beroemde detective de deur achter zich sloot, waarna zijn oog viel op een commentaar in de krant die voor hem lag.

De inwoners van Klinkeroord kunnen weer rustig slapen. Eens te meer kreeg de politie onmisbare hulp die de dader tegen de lamp deed lopen; de hulp van een speurder wiens naam inmiddels iedereen op de lippen brandt. Het leidt geen twijfel dat deze ongrijpbare figuur bereid is onze stad ook een volgende keer te assisteren bij het vangen van een moordenaar. Steeds

urgenter echter wordt de vraag wie ons helpt met het ontrafelen van het mysterie dat Walbram Spijs heet.

Bloed aan de doelpaal

Tegen de linkerdoelpaal lag het levenloze lichaam van Aias Palinouros. Op zijn tenue met paarse en zwarte strepen zat ter hoogte van het clubembleem een bloedvlek, niet toevallig kogelrond.

“Het is gewoonweg een tragedie, heren”, pruilde Korneel Geselschap, de in veel opzichten goed gevulde voorzitter van FC Klinkeroord. “Aias was onze topscorer, pas vorig jaar overgekomen van Edessaikos. Met hem hoopten we komend seizoen mee te spelen om het kampioenschap.”

“Zijn familie zal eveneens een traantje laten”, zei inspecteur Lombertus Bolbaard op cynische toon.

“Natuurlijk, natuurlijk”, haastte Geselschap zich te zeggen. “Wat ik bedoelde: het was niet zomaar een voetballer. We hebben dan ook een lieve duit voor hem betaald.”

“Wie zijn ‘we’?”, informeerde Bolbaard.

“Feitelijk ben ik dat geweest”, zei de voorzitter vals bescheiden. “FC Klinkeroord heeft vele lokale geldschieters, maar kan niet zonder een serieuze sponsor zoals mijn bedrijf. Uiteraard is bij dergelijke transfers alles goed geregeld, inclusief een verzekering tegen dit soort... ongevallen.”

Ze waren van het veld gelopen en kwamen bij de kleedkamers. Een wasmand voor de deur met het bordje *Thuis spelende ploeg* werd ijlings naar het washok getild door de voorzitter, die ervan hield. Uit de mand viel een revolver die door Bolbaard met een zakdoek werd opgeraapt.

“Is dit uw pistool, meneer?”

“Nee”, was het verbaasde antwoord. “Maar ik heb er wel een. Wij van de club hebben de gewoonte niet alleen op goal te mikken. Bestuurders en spelers komen met hun vrouwen

wekelijks tezamen bij de plaatselijke schietclub. Mijn maat Bertus Lolkus runt daar de boel. We vertoeven er elke vrijdag, zo ook gisteravond.”

De derde man, die tot dan toe had gezwegen, vroeg: “Was de echtgenote van het slachtoffer daarbij aanwezig?”

“Ja, Maria Palinouros is er op die avonden steevast bij”, antwoordde het zwaargewicht. Hij keek op naar een rode sportwagen die bij het hoofdgebouw werd geparkeerd. “O, daar zal je haar hebben!”

Walbram Spijs aanschouwde de vrouw die uitstapte. *Bathséba rouwde toen zij hoorde dat haar man was gesneuveld*, smiespelde hij bij zichzelf.

Bolbaard bedankte Korneel Geselschap voor het ras inschakelen van de politie en wandelde met Walbram Spijs naar de kantine. Aan een van de tafels namen ze plaats tegenover Maria Palinouros.

“Ik kan het nauwelijks bevatten”, snikte ze.

“Gecondoleerd, mevrouw”, zei Bolbaard. “U spreekt de taal trouwens wonderwel.”

“Als meisje ben ik niet ver van hier opgegroeid, inspecteur. Op mijn veertiende ben ik met mijn vader naar Griekenland verhuisd. Daar heb ik Aias leren kennen...” De vrouw met de zwarte, golvende haren kromp ineen.

Ondanks haar opwellende tranen, gaf Bolbaard een neutraal vervolg aan zijn ondervraging.

“Was u gisteravond ook op de schietclub?”

“Nee, ik ben vroeg gaan slapen. Aias ging er heen met zijn teamgenoten.”

“Was u blij met zijn transfer naar FC Klinkeroord?”

“O inspecteur, we waren hier zo gelukkig!”, riep Maria Palinouros uit. “De eerste maanden waren als een roes, ik...” Haar adem stakte.

Walbram Spijs keek haar doordringend aan. “Mevrouw, had uw echtgenoot een affaire?”

“Ja.”

“Weet u ook met wie?”

“Annemie heet ze. Die veel te mooie feeks heet Annemie Versnée.” Bij het uitspreken van deze naam fonkelden Maria Palinouros’ smaragdgroene ogen van haat.

2 | TACTISCHE BESPREKINGEN

Inspecteur Bolbaard en Walbram Spijs namen plaats op houten stoelen in de smalle keuken van de arbeiderswoning van Annemie Versnée. De vrouw des huizes, getooid in jeans en een witte blouse, zette de waterketel op het fornuis. Ze begon met een evenzo grote passie over de vermoorde voetballer te spreken als zijn echtgenote had gedaan, zij het met minder finesse.

“Een heerlijke vent, die Aias”, klonk het in een volks accent. “Mijn oom Korneel, met wie ik alles deel, stelde me aan hem voor. U zult misschien van alles van me denken, omdat ik het met een getrouwde man heb aangelegd. Maar mijn hemel, wat een heerlijke vent was dat.”

“We zijn hier niet om te oordelen, mevrouw Versnée”, antwoordde Bolbaard, die er wel degelijk een traditioneel normbesef op nahield. “Liever en bovenal krijgen wij de feiten op een rij. Heeft u een wapen?”

“Ik had zo’n handig damesrevolvvertje. Die is een poos geleden gestolen.”

“Heeft u aangifte gedaan?”

“Jawel hoor, meneer. Maar die agent zei dat ik er waarschijnlijk naar kon fluiten.”

“Bent u lid van de schietclub?”

“Ikke? Nee, zoiets is niks voor mij. Bovendien ging Aias daar altijd naartoe met zijn prachtige echtgenote.”

In die laatste opmerking klonk geen enkel sarcasme door. Het trof Walbram Spijs hoe rechtdoorzee deze dame in het leven stond.

“Mejuffrouw”, begon hij. “Heeft u onlangs – laten we zeggen de afgelopen twee weken – nog iets bijzonders opgemerkt in het doen en laten van uw minnaar? Iets ongewoons?”

“Nee, nou ja. Wellicht dat ons liefdesleven...” Annemie Versnée aarzelde. Haar blik ontmoette die van de beroemde detective.

“Houd u niet in, mevrouw. Ik kan een hoop hebben.”

“Welnu, Aias was een vrijer met een uitstekend uithoudingsvermogen, om het zo te zeggen. De laatste tijd werd hij echter gauw moe, kortademig zelfs.”

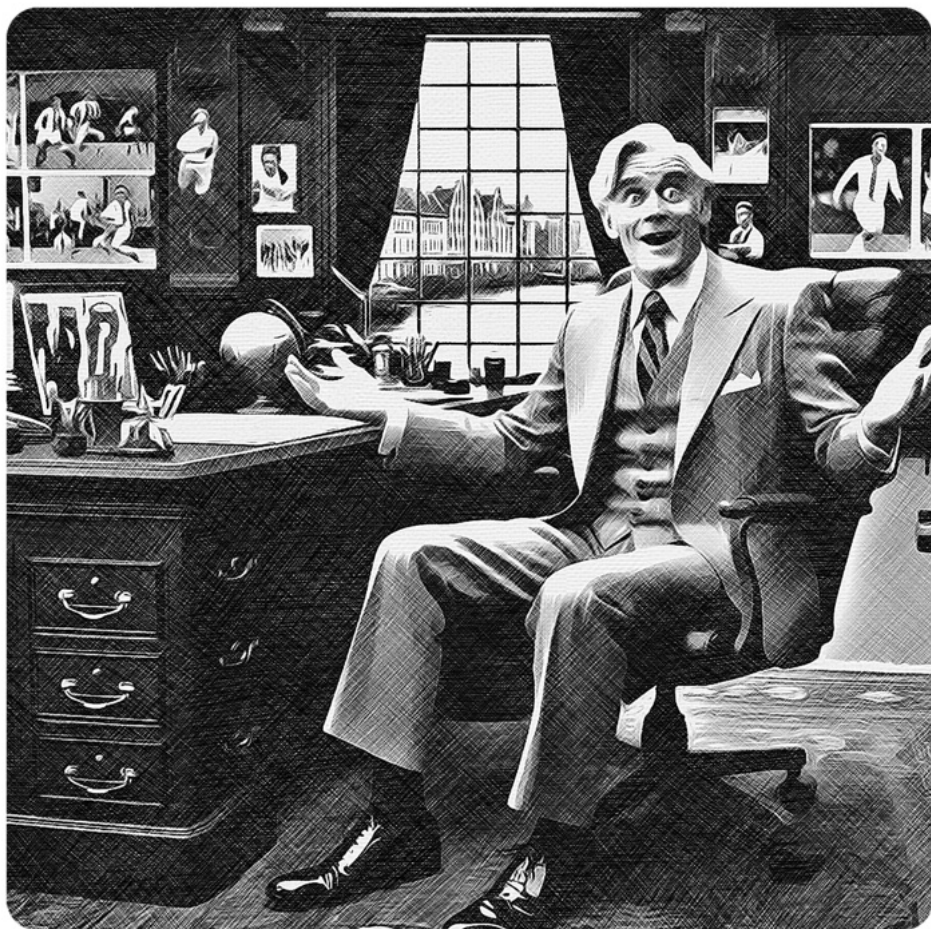
“Wat zei hij daar zelf over?”

“Hij maakte zich zorgen, meneer Spijs. Ik weet er het fijne niet van, maar volgens mij heeft hij er met zijn zaakwaarnemer heftige gesprekken over gevoerd.”

Anders Kantopp zat in het symmetrische midden van zijn uiterst moderne kantoor. Het raam achter hem bood een prachtig uitzicht op de gracht en andere imposante herenhuizen.

“Geweldig, de enige echte Walbram Spijs bij mij over de vloer!”, bulderde hij. “Mag ik Walbram zeggen?”

*“Geweldig, de enige echte
Walbram Spijs bij mij over
de vloer!”, bulderde hij.
“Mag ik Walbram zeggen?”*

“Zeer zeker niet, meneer Kantopp. De inspecteur en ik zijn hier niet voor een joviaal praatje.”

“Integendeel”, vulde Bolbaard aan. “Waar was u vrijdagavond?”

“Op de schietbaan, zoals wij bijna allemaal. Daar ben ik tot het einde gebleven. Aias ging geloof ik eerder weg. Door alle gezelligheid en drankjes kan ik u niet zeggen hoe laat dat was.”

“U lijkt niet erg geraakt door de dood van uw cliënt?” Kantopp trok zijn schouders op. “Wat kan ik zeggen? Als gerenommeerd belangenbehartiger zet ik mij ten volste in voor het bestwil van mijn klanten, maar vrienden zijn het niet van me.”

“Geld is wel een vriend van u?”

“De beste van allemaal”, grijnsde Kantopp.

“En aan Aias Palinouros viel feitelijk geen cent meer te verdienen, is ‘t niet?”, sprak Walbram Spijs met scherpste.

Het gezicht van de zaakwaarnemer betrok. “Ach zo, op die manier”, peinsde hij. “U bent kennelijk op de hoogte.”

Anders Kantopp liep naar een kleine vitrinekast, schonk zichzelf een whiskey in en nam een teug.

“Ik zal er niet omheen draaien, mannen. De hartklep van Aias Palinouros functioneerde nog maar voor twintig procent. De carrière van de topscorer van FC Klinkeroord was voorbij.”

3 | TEGEN DE TOUWEN

De genodigden werden in de kantine van FC Klinkeroord verwelkomd door inspecteur Bolbaard. Maria Palinouros, Korneel Geselschap, Anders Kantopp en Annemie Versnée hadden op een rij plaatsgenomen (de twee vrouwen zo ver als mogelijk van elkaar) toen Walbram Spijs het woord nam.

“Een ieder van u heeft het recht om te weten hoe Aias Palinouros aan zijn smartelijke einde is gekomen. Helaas moet ik u mededelen dat wij hier vandaag een moordenaar in ons midden hebben.”

Een onbehaaglijke stilte vulde de ruimte.

“Het motief”, vervolgde de man met de zo markante linnen pet, “moet niet worden gezocht in romantische sferen. Mevrouw Palinouros en mejuffrouw Versnée streden weliswaar allebei om de affectie van het slachtoffer, maar hadden juist daarom geen enkele baat bij zijn dood. U, meneer Kantopp, kende evenmin gewin. Met uw goedlopende praktijk heeft u voordeel van liefst levende cliënten, de conditie van de heer Palinouros – waarover wij dadelijk nog zullen spreken – daargelaten.”

Anders Kantopps aangezicht gaf blijk van opluchting, alsof hij zelf even was vergeten dat hij onschuldig was.

“En zo komen we bij u, meneer Geselschap”, zei Walbram Spijs. “U vroeg Aias Palinouros vrijdagnacht naar uw kantoor te komen, bracht hem om het leven, belde de politie en deed een matige poging het moordwapen te verbergen.”

Korneel Geselschap hapte naar adem. “Ik heb –”

“U beseftte dat Palinouros, commercieel gezien, waardeloos was geworden vanwege zijn hartproblemen. Als geldschietser zag u uw investering in rook opgaan.”

“Maar de –”

“De verzekering was niet in orde. Vreemd genoeg zou er wel worden uitbetaald in het geval van... moord! Voor de zekerheid heeft u het slachtoffer door het hart geschoten, teneinde de ware hoedanigheid rond zijn gezondheid te verdoezelen.”

Walbram Spijs bezag aandachtig de moordenaar, die was gestopt met protesteren.

“Navraag bij uw vriend Bertus Lolkus leert dat u onlangs op de schietclub bent gesignaleerd met het pistool van uw nicht. Het spel is uit, meneer.”

Korneel Geselschap werd naar buiten geleid door inspecteur Bolbaard, die er nog een hele kluif aan had de corpulente voorzitter in de politieauto te krijgen die zojuist door agenten was voorgereiden.

Enigszins onthutst schudden de andere betrokkenen de hand van Walbram Spijs en verlieten het sportcomplex. Een agent kwam de kantine binnenlopen en overhandigde de speurder een telegram.

“Zojuist voor u bezorgd bij het bureau”, meldde hij.

Walbram Spijs wachtte tot hij weer alleen was, las het bericht en daarna nog eens. De uitdrukking op zijn gezicht stond ernstig. Het behagen dat het oplossen van de moord op Aias Palinouros hem daarnet nog had geschonken, was als bij beklemmende toverslag verdwenen.

Een kerstraadssel voor Walbram Spijs

“Is dit niet een of andere grap, jongens?”

Zijn positie binnen het korps weerhield Basteijn Simander er nooit van om zich joviaal uit te drukken.

“Zeer zeker niet”, sprak Walbram Spijs.

“En hij heeft het meestal bij het rechte eind, hoofdcommissaris”, zei inspecteur Lombertus Bolbaard.

Met zijn drieën zaten ze aan een ronde tafel in het kantoor van Simander. Laatstgenoemde pakte voor de derde keer het telegram beet.

“Geachte heer Spijs, ik overweeg een carrière als vermaarde misdadiger. U kunt een telefoontje naar het bureau verwachten op woensdag 24 december, om 22.00 uur”, las Simander hardop. “Wie praat er zo, in vredesnaam?”

“Een psychopaat bijvoorbeeld”, riposteerde Walbram Spijs.

“Tsja, of een vlegel met een stuk in zijn kraag...”, verzuchtte Simander, die de hoop op een kwajongensstreek nog niet had opgegeven.

“We zullen het hoe dan ook gauw genoeg weten”, concludeerde Bolbaard, wijzend op zijn uurwerk. Hij was nog niet uitgesproken of de telefoon, die midden op tafel stond, begon te rinkelen.

Simander en Bolbaard brachten de extra lijnen naar hun oor terwijl Walbram Spijs de hoorn ter hand nam.

“Hallo?”

“Met de weledede heer Spijs, neem ik aan?” De stem klonk kalm en vilein tegelijk.

“Ik ben Walbram Spijs, dat is evident. Met wie spreek ik?”

“Ja, over die te verwachten vraag heb ik grondig nagedacht. Anoniem blijven is een tikkeltje saai. En ‘Mister X’ is ook zo

afgezaagd, hè? Laten we het houden op Gustaaf Lavrie, mijn artiestennaam zagezegd - de geuzentitel waarmee ik als crimineel meesterbrein de wereld hoop te veroveren.”

“Waarom attendeert u mij en de politie op uw ambities, meneer Lavrie?”

“Dat brengt wat leven in de brouwerij. Bovendien heb ik u al een poosje in het vizier in uw hoedanigheid als detective. U hebt de nodige indruk op mij gemaakt. Niet dat ik mij zou durven spiegelen aan uw intellect, maar ik ervaar een zekere connectie. Alleen heb ik niets met een heldenrol, de rol die u bovendien zo deugdelijk invult. Nee, ik voel mij aangetrokken een andere richting in te slaan. Waarbij ik ernaar uitkijk om met u te duelleren, elk aan één zijde van de wet.”

“En u neemt grifweg aan dat ik een dergelijk gevaarlijk spel met u wil meespelen?”

“O, dat wilt u, meneer Spijs. Het brengt mij bij de zakelijke kant van dit gesprek. Luister nu goed naar mij –”

“Waarom –”

“Omdat anders om 7.00 uur morgenochtend een inwoner van Klinkeroord zal sterven!”

Walbram Spijs zweeg. Het dreigement liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

“Bij deze inwoner heb ik in de kruipruimte pal achter de voordeur een mechanisme geplaatst dat op de gestelde tijd een dodelijke hoeveelheid mosterdgas in de woning zal loslaten.”

De drie mannen in het politiebureau huiverden.

“Dit is wat u weten moet – uw hint, zullen we maar zeggen. Bij mijn keuze voor een slachtoffer spelen van mijn kant geen persoonlijke motieven anders dan de inspiratie die ik heb gevonden in de laatste moorden die in onze stad hebben

plaatsgehad. Ik wens u veel succes, meneer Spijs. Het is mij een eer dit duel met u aan te gaan.”

“Hoe heeft –”

De verbinding werd verbroken. Walbram Spijs legde langzaam de hoorn op de haak.

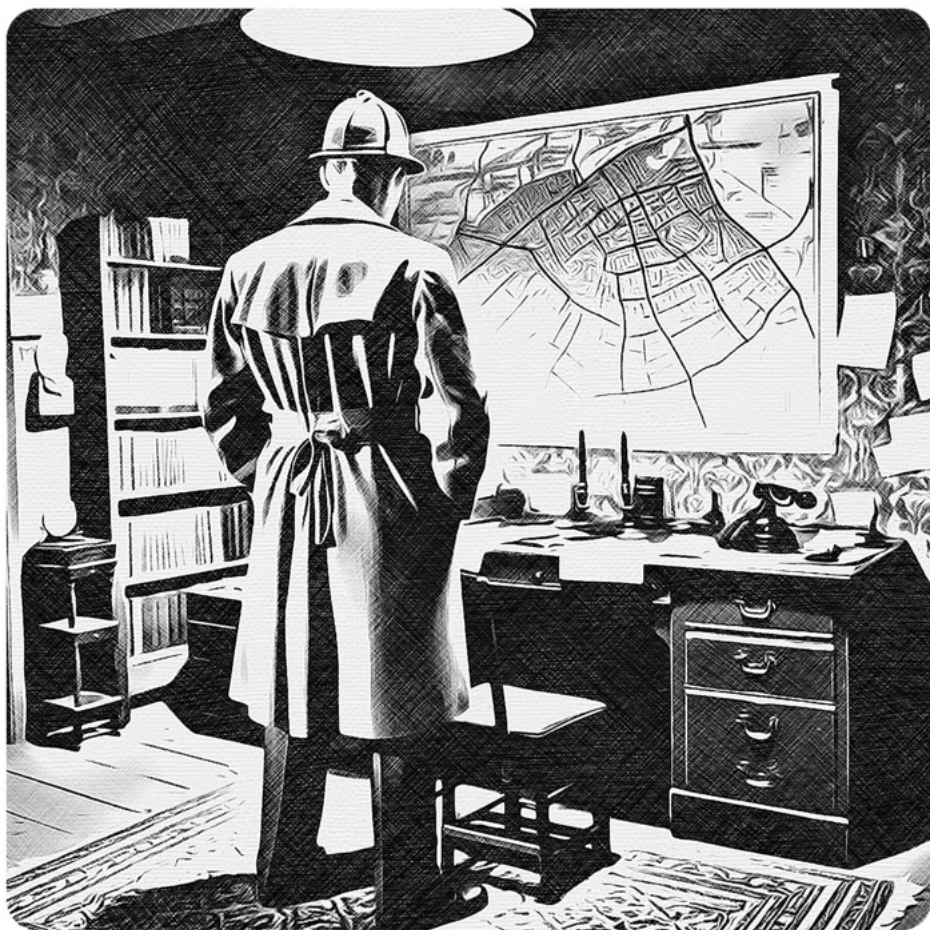
2 | KERSTNACHT

In het kantoor van Basteijn Simander brak een koortsachtige werklust los. Direct na het telefoongesprek liet de hoofdcommissaris twee agenten komen die hielpen met het vergaren van informatie: dossiers van de meest recente moordzaken, plattegronden en kaarten, het stadsregister, allerhande criminele archieven en zo meer. Voortdurend wierpen de aanwezigen scenario's op die vervolgens zo goed als mogelijk werden getoetst.

“Een speld in een hooiberg”, mompelde Simander. *“De leiders van Juda zullen zijn als een fakkel bij een hooiberg”*, oreerde Walbram Spijs. “Hoewel aan zijn morele kompas een hoop zal mankeren, denk ik niet dat Gustaaf Lavrie ons een puzzel voorschotelt die niet te leggen valt. Laten wij ons nogmaals richten op de laatste moorden waaraan hij refereerde.”

“Je hebt gelijk”, zei Simander. “Toeval of niet, dat betreft allemaal zaken waarin jij ons hebt bijgestaan: de moord op Audrey Klout door Emma Drielings, Reinaard Noorman die Jens Hemelkoper om het leven bracht en Aias Palinouros die het slachtoffer werd van Korneel Geselschap.”

Walbram Spijs tuurde op de plattegrond die voor hem hing. “Laten we deduceren alsof wij ons in een helikopter boven Klinkeroord bevinden. Hoeveel wijken zijn er en hoe heten ze?”

*Walbram Spijs tuurde op de
plattegrond die voor hem hing.
“Laten we deduceren alsof wij
ons in een helikopter boven
Klinkeroord bevinden.”*

“Dat zijn er acht”, wist Bolbaard. “Diep-West, Woldrand, Holwaderburcht, Oud-Gagels, Meenthebies, Zuidercluft, Vogelveen en Klein Verlaat.”

“Hoe zit het met de straatnamen in Vogelveen en Meenthebies?”

Verbaasd maar onderwijl bekend met buitenissige verzoeken liet Bolbaard zijn rechterwijsvinger snel over de plattegrond gaan. “Meenthebies wordt ook wel de ‘wiskundewijk’ genoemd. Alles is vernoemd naar geometrische objecten. Piramidelaan, Kubuserf, Bolwerk –”

“En Vogelveen?”

“De straten daar verwijzen naar voormalige burgemeesters en andere ambtsbekleders. Van Klaveren, Vlekkenslag, Roosch, Leembos, Lugthoofd, Penspuiter, Hemdman...”

Walbram Spijs liep met strenge draf richting de tafel en greep naar het naam- en stratenregister. Daarna snelde hij naar de plattegrond, staarde ernaar met gevouwen handen onder zijn kin en raadpleegde nogmaals het register.

“De bom met mosterdgas...”, begon hij.

Gespannen keken Simander en Bolbaard hem aan.

“...ligt verstopt bij mevrouw Heilgeest aan het Burgemeester A.H. Lugthoofdhof 7.”

De hoofdcommissaris keek op zijn horloge, middernacht was anderhalf uur voorbij. Gedecideerd greep hij naar de portofoon op zijn schrijftafel. “Alle eenheden naar het Burgemeester A.H. Lugthoofdhof. Bewoonster van nummer 7 evacueren en woning inspecteren op explosieven.”

De minuten die volgden, leken oneindig lang te duren. Eindelijk werd er teruggerapporteerd, ingeleid met portofonisch gekraak.

“Genoemde woning is ontruimd. De bom die we in de kruipruimte aantreffen, stond gelukkig niet op scherp.”

“Niet op scherp, zeg je?”, bromde Simander.

“Nee, hoofdcommissaris. Ook hebben we een kaartje aangetroffen.”

“Een kaartje?”

“Met tekst, hoofdcommissaris.”

“Ja, voor de drommel, wat valt er op te lezen dan?”

“In getypte letters staat er: *Gefeliciteerd, heer Spijs. Ik had er alle vertrouwen in dat u de oplossing tijdig zou vinden. Voor het gemak en ieders veiligheid heb ik het explosief niet geactiveerd. Let wel, een volgende keer zal een duel tussen ons minder onschuldig verlopen. Ik wens u en uw politievrinden fijne feestdagen.*”

3 | DRIE WIJZEN

De mannen kwamen het vertrek binnen waar een kleine etmaal geleden hun expeditie was begonnen. Alle plichtplegingen waren achter de rug, inclusief een persconferentie waarin verantwoording naar de bevolking van Klinkeroord was afgelegd voor de nachtelijke consternatie. Klinkeroords Nieuwsbode had aan de gebeurtenis zelfs een extra editie gewijd met lovende woorden voor de politie. Hoofdcommissaris Simander was daar zo mee in zijn nopjes dat hij een fles cognac tevoorschijn haalde. Nadat de glazen van zijn compagnons rijkelijk waren gevuld, zuchtte hij diep.

“Wat een nacht, jongens. Maar vertel eens, Spijs. Hoe zit het nou in elkaar?”

Walbram Spijs nam een slok en ging er eens goed voor zitten. “Gustaaf Lavrie gaf aan dat hij geïnspireerd was door de laatste paar moorden in onze stad. Tussen hem en de daders van deze

moorden – een bont gezelschap immers – leek geen link te bestaan. Aannemelijker was het dat Lavrie een lijn van denken had ontdekt in de lijst van slachtoffers, waarop hij zelf kon voortborduren. En wie waren ook alweer die slachtoffers?”

“Audrey Klout, Jens Hemelkoper en Aias Palinouros”, herhaalde Bolbaard.

“Juist. Welnu, ‘Klout’ is fonetisch Engels voor ‘wolk’. ‘Palinouros’ is een Grieks woord dat ‘sterke wind’ of ‘tegenwind’ betekent. Hiermee ontstaat een wijze van associëren waarin ook de naam ‘Hemelkoper’ uitstekend past.”

“Tegelijkertijd wonen in Klinkeroord natuurlijk wel meer mensen met een naam die in dat rijtje is in te passen”, mijmerde Simander.

“Inderdaad, de keuze voor zomaar een naam zou de uitkomst van zo een puzzel ronduit willekeurig maken. En bovendien een speld in een hooiberg, zoals u dat eerder noemde. Dat wordt echter een andere zaak wanneer ook de actoren woonwijk en straat kloppend moeten worden gemaakt.”

Walbram Spijs pauzeerde een ogenblik om zijn versnapering soldaat te maken en mogelijk ook om het dramatische effect van zijn uitleg luister bij te zetten. Hij vervolgde: “Zowel Meenthebies als Vogelveen vielen binnen de parameters van associatie, maar alleen in Vogelveen kon met de straatnaam de verbinding worden doorgetrokken, met mevrouw Heilgeest als enig logisch eindpunt. Daarmee was de oplossing gevonden. Een uitdaging was het zeker, nochtans bleek Lavrie – getuige zijn achtergelaten bericht – op voorhand overtuigd van mijn slagen.”

Simander tuitte zijn lippen en floot zachtjes. Daarna kwam er een zekere bedaardheid over het illustere gezelschap. Het besef begon in te zinken dat hun opmerkelijke avontuur, hoewel met

een geslaagde sisser afgelopen, een speldenprik had betekend; de start van een groter verhaal en zeer wel mogelijk felle strijd.

Bolbaard was de eerste die weer sprak. “Dit geeft bepaald een unheimisch gevoel, hè?”

Als bevestiging ging de pet van Walbram Spijs kort op en neer waarna de drager opstond en zijn geruiten das omsloeg. “Heren, een gelukkig kerstfeest gewenst voor u en uw families. Dank voor de cognac, hoofdcommissaris. Hij heeft mij helaas bitter gesmaakt, wetende dat dit nog maar het begin is geweest van wat wij van Gustaaf Lavrie zullen vernemen.”

De twee nichtjes en hun dode tante

Als een mangoest stond Walbram Spijs in de vestibule van zijn gerieflijke woning aan de rand van Klinkeroord.

“Het spreekt van een gerechtvaardigde intuïtie mij dit te vertellen, madam”, sprak hij in de telefoon. “Ik druk u op het hart de door mij gegeven raad nauwgezet op te volgen.”

De persoon aan de andere kant van de lijn belde af. Met een frons op het imposante voorhoofd stond de detective tien minuten later nog altijd onbeweeglijk met de hoorn in zijn hand.

Tien dagen later

Loensend langs zijn leesbril aanschouwde de welgemanierde Arco Rembraun de drie mensen tegenover hem. Meinswind Zondervan zat voorovergebogen een zakdoekje fijn te knijpen, terwijl Dageraad Pons een goudkleurige broche met initialen op haar mantel herschikte. Intussen gaf Jeffer Aditya de schijn ernstig te poseren ten faveure van het standbeeld ‘man op stoel’. Achter hem namen onder een raam met glas-in-lood nog twee heren plaats.

De notaris liet een beroepsmatig kuchje horen.

“Ik heet alle genodigden welkom bij de lezing van het testament van wijlen madam IJde Tilt-Dolfstate. Gelet op onverkwikkelikheden rond het overlijden van de barones is ook aanwezig inspecteur Lombertus Bolbaard, vergezeld door de beroemde –”

“Ik ben Walbram Spijs”, sprak de speurder tegen niemand in het bijzonder.

“– die de politie in deze zaak ondersteunt”, norste Arco Rembraun, die niet gewend was te worden onderbroken.

“Moet dat nu echt?”, jammerde Meinswind Zondervan. “Ik vind een dergelijke bemoeienis met onze familiezaken werkelijk akelig.”

“In dat licht vind ik het veel erger dat hij hier zit”, bitste Dageraad Pons. “Hoefde jij vandaag geen pinda’s te plukken op de plantage, Aditya?”

De belediging ontlokte geen zichtbare reactie aan het standbeeld.

Weer schraapte Rembraun zijn keel. “Nog los van het feit dat pinda’s doorgaans niet worden geplukt, zou ik een ieder willen verzoeken een zeker decorum in acht te nemen, al is het maar uit respect voor de overledene.”

“Heel graag, weledelgeleerde”, zei inspecteur Bolbaard. “Ik zou nog willen toevoegen dat het voor niemand hier een verrassing kan zijn dat de dood van mevrouw Tilt-Dolfstate nader wordt onderzocht. Dat gif is niet met eigen beentjes in haar glas terechtgekomen.”

“Juist ja”, mompelde de notaris. “Hoewel die laatste formulering niet bepaald recht doet aan de door mij betoogde goede vormen, geeft de inspecteur nochtans de ernst van de zaak goed weer. Graag zou ik nu zonder verder oponthoud overgaan tot het formele deel van deze bijeenkomst.”

Rembraun klapte een ordner open en zette zijn bril iets hoger op zijn neus.

“Bijzonder aan het testament is dat het recent is gewijzigd. Mevrouw heeft luttele uren voor haar heengaan het document ingrijpend veranderd.”

Een gespannen stilte kwam over alle toehoorders.

*“Je zou kunnen beginnen met
het teruggeven van mijn helft!”,
gilde Dageraad Pons.
“Wat een rotstreek, Windy!”*

“Als gevolg van deze wijziging komen alle bezittingen van de barones, waaronder haar aanzienlijke fortuin en landgoed Dolfstate, thans toe aan haar achternicht Meinswind Hakelijn Zondervan.”

Het rumoer dat hierop loskwam, viel zelfs door de zo op etiquette gestelde Arco Rembraun niet langer te beteugelen.

2 | HANDELINGEN

“Ik zou niet weten wat ik nu moet zeggen”, haperde Meinswind Zondervan.

“Je zou kunnen beginnen met het teruggeven van mijn helft!”, gilde Dageraad Pons, die boos haar jas in de hoek smeet. “Wat een rotstreek, Windy!”

“Maar ik heb helemaal niets gedaan!”

“Laten we wat kalmeren, dames”, zei Bolbaard sussend. “Heeft u enig idee waarom uw tante vlak voor haar dood het testament gewijzigd heeft ten gunste van u en u alleen, mevrouw Zondervan?”

De bevraagde barstte in huilen uit. “Ik weet het simpelweg niet, meneer.”

“Ach ja, ga lekker weer een potje zitten wenen!” Dageraad Pons vloog op van haar stoel, maar werd bij de arm gegrepen door Jeffer Aditya. “Blijf met je vieze fikken van me af, *kunyak*. Laat me los!”

Jeffer Aditya gehoorzaamde aan de oproep van de schreeuwende, doch bleef haar voor de zekerheid de weg versperren.

“Mijn hemel! Orde!”, riep Bolbaard, hiermee niet meteen effect creërend. “Mevrouw Pons, ik verzoek u met klem te gaan zitten en u koest te houden. En u mevrouw Zondervan, ik zal u

een handje helpen. Anderhalve week geleden bent u samen met uw nicht bij uw tante op bezoek geweest. Na het diner is de oude dame naar haar slaapkamer gegaan, waar later zowel u als Dageraad Pons – afzonderlijk van elkaar – het slachtoffer nog goedenacht hebben gewenst. Twee uur later was zij dood. Afijn, ik heb u niks nieuws verteld en ik zou u nogmaals willen vragen: Waarom heeft zij in die fatale nacht een nieuw testament opgemaakt ten gunste van u?”

“Het enige wat ik kan bedenken, inspecteur”, zuchtte Meinswind Zondervan, “is dat er iets moet zijn geweest wat haar van streek heeft gemaakt, iets waarop zij heftig zou reageren.”

“Dat klinkt plausibel, maar laat ook een hoop scenario’s open”, antwoordde Bolbaard. “Wat is uw kijk hierop, mevrouw Pons?”

“Dus mijn mening is wel degelijk relevant?” Het gezicht van Dageraad Pons begon alweer rood aan te lopen. “Ik vind dit een raar theaterstuk worden, eentje waarin ik niet langer een hoofdrol wens te vervullen.”

“U klinkt gefrustreerd, mevrouw. Heeft dit misschien iets te maken met het mislopen van een erfenis?”

“Ja natuurlijk, inspecteur! Wat denkt u? Daar bovenop word ik behandeld als een crimineel! En waarom blijft die satéprikker buiten schot? Wie zegt dat hij onze tante geen rattengif heeft voorgeschoteld?” De ogen van Dageraad Pons werden groot en haar vuisten balden zich als in een flits. Ze probeerde zich te herstellen, maar het was te laat. “Ik bedoel natuurlijk...”

Terwijl het weifelende gesputter alle aandacht opeiste, zwaaide in de hoek van het vertrek een deur open.

“Je bedoelt natuurlijk dat jij, Dageraad Pons, mij met rattengif om het leven hebt willen brengen”, klonk een stem. “En je hebt zojuist beseft, mijn beste nichtje, dat je jezelf hebt verraden.”

Verbouwereerd en met ingehouden adem keken de aanwezigen opzij. In de deuropening stond, breeduit lachend, niemand minder dan IJde Tilt-Dolfstate.

3 | OPENBARINGEN

Arco Rembraun had nog nooit het testament voorgelezen van iemand die luttele minuten later doodleuk zijn kantoor binnenstapte.

“Hoogwelgeboren vrouwe...”, stamelde hij. “Hoe is dit mogelijk?”

“Daar ben ik verantwoordelijk voor, heer notaris”, verklaarde Walbram Spijs. Deze woorden sprekend, kwam hij overeind en plaatste zijn knuisten in de zij. De karakteristieke detectivejas drapeerde als een cape achter zijn hoekige ellebogen. “Hoewel zeker de barones welverdiende eer toekomt. *Geeft haar van de vrucht harer handen, dat haar daden haar roemen in de poorten!*”

Inspecteur Bolbaard sommeerde twee agenten in de richting van Dageraad Pons, die als verstijfd middenin de kamer stond.

“Zullen we iedereen ons geheimpje verklappen, meneer Spijs?”, vroeg de herrezene grinnikend.

“Sta mij toe, madam”, antwoordde Walbram Spijs. “De bijna-moordenaar heeft zich versproken, maar hoe kwam het zover? Welnu, op de avond van de “moord” heeft de barones mij gecontacteerd. Zij vertelde over een akelige discussie en dat zij vreesde voor haar leven.”

“Ik had gedreigd Dageraad te onterven”, vulde IJde Tilt-Dolfstate aan. “De haat die ik toen in haar ogen waarnam, gloeide monsterlijk.”

“Later die bewuste avond, toen het bezoek weg was, ben ik met inspecteur Bolbaard naar landgoed Dolfstate getogen”, vervolgde Walbram Spijs. “Na onderzoek bleek het glas water op het nachtkastje rattengif te bevatten. We hadden sterke vermoedens van wie het glas afkomstig was, bewijs ontbrak echter. Teneinde de dader om de tuin te leiden, heeft madam conform mijn instructies haar laatste wil gewijzigd en hebben we haar dood in scene gezet. In onze communicatie naderhand hebben wij de naam van het toxicum nooit genoemd.”

“We bleken te maken te hebben met een sluwe moordenaar die zich in verhoren hierover niet uit de tent liet lokken,” aldus Bolbaard.

“Gelukkig hadden we vandaag nog een kans”, sprak Walbram Spijs. “Ik moet zeggen dat mijn vriend bij de politie op precies de juiste momenten olie op het vuur heeft gegooid. De animositeit rond het testament en de ware aard van Dageraad Pons deden de rest.”

De inspecteur glunderde.

“De onterving, de poging tot moord... Waarom?”, vroeg een verbijsterde Arco Rembraun.

Walbram Spijs bukte en hield vervolgens een klein gouden object omhoog. “Waar de barones op de dag van de ruzie achterkwam, is dat Dageraad Pons al enige tijd lid is van een geradicaliseerde elite: het Doorluchtig Pact. Sinds haar lidmaatschap neemt mevrouw Pons bepaald geen blad voor de mond, zoals wij allen hebben kunnen merken.”

Jeffer Aditya deed wat hij altijd deed en keek strak voor zich uit.

“Maar Tante IJde, waar bent u na uw zogenaamde heengaan dan gebleven?”, vroeg Meinswind Zondervan.

“Bij degene die ik op deze wereld het meeste vertrouw.” De gedistingeerde dame overhandigde een envelop aan Arco Rembraun. “Een laatste wijziging, notaris. Als ik werkelijk overlijd, zal Jeffer Aditya een riant toelage ontvangen.”

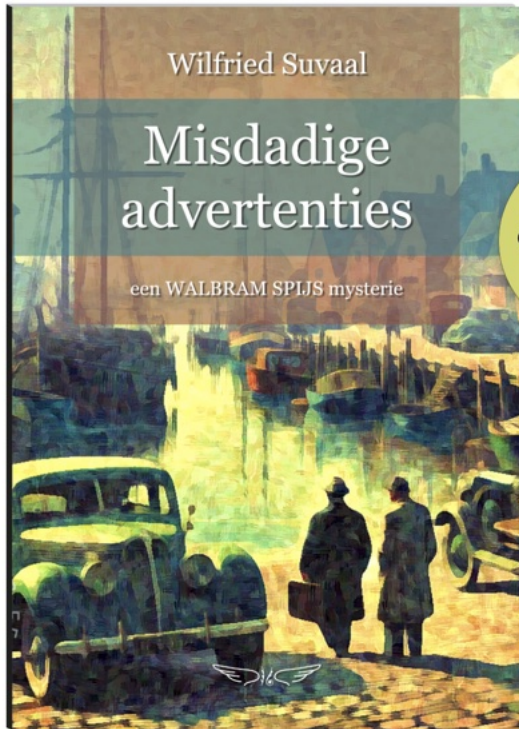
De barones keek dankbaar in de richting van de zwijgzame begunstigde. “Mijn eeuwige dank dat ik mij de afgelopen week in je personeelsverblijf mocht schuilhouden, trouwe knecht.”

“Het was mij een eer, m’vrouw”, sprak Jeffer Aditya. “En als ik zo vrij mag zijn, ik ben blij dat de butler een keer geen blaam treft, zoals je dat in misdaadromannetjes zo dikwijls leest.”

Walbram Spijs zette zijn linnen pet op en knikte instemmend.

EINDE

Meer Walbram Spijs?

Gratis
download!

PDF /
E-BOOK

DE NIEUWSTE VERHALEN VIND JE OP
www.gewildevrede.nl

WALBRAM SPIJS

OMNIBUS

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadssel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en
communicatieadviseur. Reeds sinds
De supermoord (2023) is Walbram Spijs
een heus begrip in detective-land.
In deze omnibus zijn de eerste
vijf verhalen gebundeld.

www.gewildevrede.nl